

[Gammelgaard]

kr., men 3,7 mia kr. Lægger man hertil udgifterne til ungdomsarbejdsløshedsbekæmpelse, skal der lægges 565 mill. kr. oveni. Det er det socialdemokratiske forslag på dette område. Det bliver 4,3 mia kr. Ja men det koster disse forslag, 4,3 mia kr. Samtidig siger socialdemokratiet, at man ønsker selskabsskatten forhøjet fra 40 til 44 pct. Det giver 1 mia kr. i 1984. Der er altså overhovedet ingen sammenhæng imellem udgifts- og indtægtsforslagene i den socialdemokratiske politik. Der mangler adskillige milliarder, for at beløbene skal hænge sammen. Det er ikke ansvarlig, samarbejdsvenlig politik, man her kommer med fra socialdemokratisk side.

Dansk politik og dansk økonomi har været igennem store problemer i de senere år. Den økonomiske gældsætning i 1970'erne har været så stor, at renterne stadig gør det svært at vende udviklingen.

Lad mig vedrørende de indenlandske statsfinansere sige, at ved regeringens tiltræden i oktober 1982 skønnede man, at statens underskud ved en uændret politik – i parentes bemærket altså socialdemokratisk ledet politik – i 1984 ville udgøre omkring 90 mia kr. Vedtages regeringens finanslovsforslag i dag, skønnes underskuddet at blive ca. 54 mia kr., altså en forbedring på 36 mia kr. i forhold til den socialdemokratiske politik.

Dette resultat er endnu mere imponerende, når det tages i betragtning, hvor store renteudgifter der er tale om. Af underskuddet på 54 mia kr. i 1984 er de 45 mia kr. renteudgifter af den gamle gæld. Og hvis vi går frem til 1985, så må vi forudse, at renteudgifterne bliver større end underskuddet på statsfinanserne. Det vil altså sige, at den nuværende regering, hvad angår indtægter og udgifter, har skabt orden, har skabt ligevægt, men så kommer altså bare renteudgifterne til, og de skaber underskuddet. Underskuddet består altså i 1985 udelukkende af renteudgifterne.

Når det trods alt er lykkedes at skabe en budgetforbedring, skyldes det jo en kombination af firkløverregeringens gennemførte økonomiske politik, ikke mindst besparelsepolitikken, indkomspolitikken og den øgede økonomiske aktivitet i form af flere erhvervsinvesteringer, øget boligbyggeri og eksport.

Hr. Svend Auken sagde, at regeringens politik ikke har ført til nyinvesteringer i nær

det omfang, som den burde, når man ser på, hvorledes indtjeningen er forøget i vore virksomheder. Jeg tror, det var noget i den retning, hr. Svend Auken sagde. Hr. Svend Auken ser vist bort fra følgende kendsgerning: Danmark er det land i EF og i Norden, hvor industriinvesteringerne er inde i den stærkeste fremgang. Det viser en analyse, Industrirådet har foretaget på basis af tal fra EF-Kommissionen og de nordiske landes industriforbund. Danmark har allerede lagt sig i spidsen med hensyn til fremgang i industriinvesteringerne i 1983, og i 1984 ventes fremgangen at fortsætte, viser tallene fra EF-Kommissionen.

Fra 1982 til 1984 forventes industriinvesteringerne at vokse med 42 pct. i Danmark. Og hvis vi så tager nogle af de lande, vi kan sammenligne os med: med 33 pct. i Holland, 22 pct. i Frankrig, 17 pct. i England, 6 pct. i Italien, 4 pct. i Vesttyskland og 3 pct. i Belgien. I Grækenland og Irland ventes lavere investeringer i 1984 end i 1982, og for EF i gennemsnit ligger investeringsfremgangen på 13 pct. Den danske fremgang var altså på 42 pct. I de øvrige nordiske lande forventes en fremgang i industriinvesteringerne fra 1982 til 1984 på 18 pct. i Finland og i Sverige, medens der i Norge forudses et fald på 14 pct. De nævnte tal er som sagt for Nordens vedkommende baseret på oplysninger fra industriforbundene i Finland, Norge og Sverige. For det øvrige Europas vedkommende er de hentet fra EF-Kommissionen.

Danmark har altså langt den stærkeste fremgang, hvad angår industriinvesteringer, af de vesteuropæiske lande, og derfor er det grebet ud af luften, når hr. Svend Auken står og taler om, at der ikke er gang i investeringerne i dansk erhvervsliv. Optimismen har spredt sig i hele økonomien. Produktionen og beskæftigelsen er steget, og det er da klart, at det giver en forbedring i statens finanser.

Det helt afgørende ved den nuværende finanslov er, at der sker et brud med den hidtidige tendens til stadig stigende underskud på statsfinanserne. Underskuddet i 1984 skønnes at blive 1,5 mia kr. mindre end i 1983, og det er jo regeringens målsætning, at underskuddet skal nedbringes successivt for helt at være fjernet ved udgangen af dette årti. Vi er således her inde i en positiv selv-